

PUBLIKANEN OCH FARISEN

Jesu berättelse om publiken och farisen är välkänd:

Lukas 18:10

Två män gick upp till templet för att be. Den ene var farisé och den andre publiken.

Men vad vill Jesus egentligen säga med denna berättelse? Vad innebär den? Jag är övertygad om att många bekännande kristna faktiskt inte alls förstår denna berättelse. Låt oss läsa vidare:

Lukas 18:11

*Farisen stod och bad för sig själv: **Gud, jag tackar dig** för att jag inte är som andra människor, rånare, brottslingar, äktenskapsbrytare, eller som den där publiken.*

Jag fastar två gånger i veckan, jag ger tionde av allt jag tjänar.

Lägg märke till att farisen tackar Gud för den han är. Farisen ger Gud äran för sin tro och rättfärdighet. Många religiösa människor idag ser dock ner på fariseerna, men denna farise ger faktiskt Gud "större" ära än de som tex tror att de själva valt att komma till tro av sin självständiga så kallade "fria" vilja. De flesta bekännande kristna tror att alla människor utan undantag har samma "möjlighet" att tro och erkänner därför inte tron som Guds suveräna gåva. Religiösa människor idag är alltså "större" fariseer och mer självcentrerade än de religiösa fariseerna på Jesu tid.

Så vad är fel med denna farises tro?

Felet är inte att han tackar Gud för sin tro. Felet är inte heller hans rättfärdiga gärningar. Felet är att han tror att hans "egen" rättfärdighet till viss del spelar in i hans rättfärdiggörelse inför Gud. Farisen tror att hans egen vilja och strävan formar åtminstone någon del av hans "acceptans" inför Gud. Farisen tror att hans egen prestation åtminstone till viss del behåller Guds välvilja och favör mot honom. Farisen tror alltså att något som han själv gör, eller något som Gud "möjliggör" honom att göra, faller avgörandet i hans frälsning (och/eller bevarar hans räddning).

Sammanfattat, farisen tackar Gud för den han är och han erkänner tron som en gåva. Felet är att han försöker blanda in sin egen insats (sina egna bemödanden) i rättfärdiggörelsen inför Gud. Han visar därmed att han saknar insikt (Romarbrevet 10:3) om Guds perfekta krav på rättfärdighet och lydnad för rättfärdiggörelse. Felet är att han tror att han till viss del kan vara med och "samverka" till sin räddning (vilket gör honom arrogant). Felet är att han inte förtröstar enbart på Messias försonande offer och blod för sin räddning.

Människans tro och gärningar tjänar enbart till att ära Gud och aldrig till att på något sätt bidra till räddning. Frälsning är av Herren och 100% Guds verk till

Kristi ära. Låt oss se vad publiken säger:

Lukas 18:13

Publiken stod långt borta och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog sig för bröstet och bad: Gud, var nådig mot mig, syndare.

Jag säger er: Han gick hem rättfärdig, inte den andre. Ty var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad, men den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.

De flesta bekännande kristna tolkar publikenens ord som att bara en människa erkänner sig själv som en syndare så ska han få förlåtelse och är räddad. Med andra ord, "kunskap" och insikt är oväsentligt. Men det är inte vad detta betyder. Denna publiken hade långt större insikt i evangelium än de flesta som kallar sig teologer idag. Publiken visste exakt vem han förtröstade på och vem hans enda hopp vilade på. Publiken trodde evangelium och blev räddad och rättfärdiggjord: "*Han gick hem rättfärdig...*"

Ordet som här översatts till "*nådig*" är ett mycket speciellt ord som endast används en annan gång i hela NT. Detta ord syftar på försoning, mer specifikt på offerförsoning. Ordet används i Hebreerbrevet när Kristi roll som överstepräst och offerlamm förklaras. Ordet översätts här till "försona":

Hebreerbrevet 2:17

Därför måste han i allt bli lik bröderna, för att han skulle vara barmhärtig och en trogen överstepräst inför Gud för att försona folkets synder.

När publiken säger, "*Gud, var nådig mot mig...*", innebär det inte endast att han söker förlåtelse utan även att han förtröstar på och enbart ser till Gud för sin försoning. Publiken trodde på Messias, Guds sanna offerlamm, som försonar sitt folks synder genom sitt offerblod och död. Många religioner talar om "förlåtelse" och "nåd", men endast sann kristendom talar om Guds Son korsfäst, Räddaren, som offrade sig själv för att för evigt rädda många. Gud är Rättvis och kan aldrig bara "förlåta" utan att rättvisa skipas.

Alla troende innan Jesu tid förtröstade på den kommande Messias för sin försoning och rättfärdiggörelse inför Gud. Abraham och David trodde på Kristus:

Johannes 8:56

Abraham, er fader, fröjdade sig över att han skulle få se min dag. Han såg den och blev glad.

Romarbrevet 4:5

Men den som utan att bygga på gärningar tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet.

Därför prisar också David den människa salig, som Gud tillräknar rättfärdighet utan gärningar:

Man kan alltså inte delvis bli räddad av något man själv gör, eller möjliggjorts göra av Gud, OCH samtidigt räddas av Kristi verk och rättfärdighet allena. Alla som blir rättfärdiggjorda inför Gud rättfärdiggörs grundat på Kristi försonande offerverk och blod på korset allena och inte till någon del av något de själva "gör". Jag vill avsluta med dessa verser som sammanfattning:

Romarbrevet 10:1

*Bröder, mitt hjärtas önskan och bön till Gud för Israel är,
att de må bli frälsta.*

*Ty jag ger dem vittnesbördet, **att de har nit för Gud, men utan insikt.***

*Ty de **förstår inte** Guds rättfärdighet, utan försöker att upprätta sin egen rättfärdighet, och har **inte underordnat sig Guds rättfärdighet.***

Lägg märke till att majoriteten av staten Israel inte var räddade. Varför var de inte räddade? Jo, de saknade rätt insikt, kunskap och förståelse. Detta visar tydligt att religiös nit, tro och goda gärningar utan sann insikt inte räddar.

Den enda rättfärdigheten som Gud accepterar är rättfärdigheten helt utanför människan själv, den perfekta rättfärdigheten i Jesus Kristus, rättfärdigheten i Jesu Kristi fullbordade försonande frälsningsverk på korset (Filipperbrevet 3:9). Den avgörande skillnaden mellan räddning och fördömelse ligger alltså enbart i vad Kristus åstadkom på korset och inte i människan själv.

1 Korintierbrevet 1:18

*Ty talet om korset är en dårskap för dem som blir förtappade,
men för oss som blir frälsta är det Guds kraft.*

1 Korintierbrevet 1:23

*Men vi predikar Kristus som korsfäst, **för judarna en stötesten** och för grekerna en dårskap.*

För judar (som representerar religiösa människor) är korset en stötesten. Religiösa människor tar anstöt av att korset allena utgör skillnaden mellan räddning och fördömelse. Religiösa människor försöker alltid upprätta en egen rättfärdighet, en egen liten del och part som de vill spela (idag skryter tex många religiösa människor, medvetet eller omedvetet, med sin påstådda "fria" vilja).

Luke 18:9

*And he spake this parable unto certain which
trusted in themselves that they were righteous,
and despised others:*

Religiösa människor som tror på sin egen "fria" suveräna vilja är självrättfärdiga. Eftersom de tror att deras räddning och rättfärdiggörelse avgörande hänger på dem själva! De tror att det är deras egna beslut som

helt avgörande skiljer dem från andra som går förlorade! Detta är största högmod och raka motsatsen till ödmjukhet.

Kristus dog inte för att göra räddning "möjlig" (och nu hänger avgörandet på var och en) utan för att göra den bergsäker för ALLA Han dog för. Kristus dog inte för hela mänskligheten utan undantag. Kristus dog för sina får (Johannes 10:15). Sonen dog för ALLA som Fadern skall dra till tro på Honom och rädda (Johannes 6:37, 39, 44, 65 och 17:9). Kristus försonade effektivt, genom sitt blod och död, ALLA troende genom alla tider. Korset innebär substitution. Kristus åstadkom verkligen räddning för ALLA Han dog för. Evangelium är Guds löfte att rädda sitt folk grundat på Kristi försonande fullbordade verk på korset allena. Tror du detta evangelium?

[www.NyaTestamentet.nu]